

MOLDAVSKO A PODNĚSTŘÍ PRAKTICKÝ CESTOPIS

Veronika Škvárová

**MOLDAVSKO
A PODNĚSTŘÍ**
Praktický cestopis

Veronika Škvárová

PROČ DO MOLDAVSKA A PODNĚSTŘÍ?

Věnuji se výuce mimo jiné i ruského jazyka. Jsem toho názoru, že dobrá znalost jazyka pro výuku a překlady nestačí, je třeba znát také realie, historii a kulturu zemí, kde se daným jazykem mluví. Jak nejlépe takovéto znalosti získat? Kromě čtení knih, přece cestou do těchto zemí.

Navíc každá cesta přispěje i ke zlepšení jazykových znalostí. Co je lepší odměnou pro učitele, či překladatele než to, když mu rodilý mluvčí řekne, že nepoznal, že je cizinec, nebo, že má širší slovní zásobu než mnoho rodilých mluvčích?

Moldavsko bylo poslední postsovětskou zemí, jejíž návštěva mi v té době chyběla. Již jsme ji s jednou spolucestovatelkou měly naplánovanou na Velikonoce 2020, ale v tu dobu byl kvůli pandemii koronaviru letecký provoz nad Evropou zastaven, let zrušen a téměř rok trvalo, než jsme dostali peníze za letenky zpět. Lety mezi Prahou a Kišíněvem společnost Wizzair opětovně obnovila koncem prázdnin 2021 a plánovala je i přes zimu. Jelikož jsem v září navštívila rumunskou část historické Moldávie a ta se mi moc líbila, dokonce ji považuji za nejhezčí region, který lze v Evropě vidět, tak proč se nepodívat i do Moldavska, druhé části historické Moldávie? Koncem října jsem si musela vybrat dovolenou a společnost Wizzair oznámila, že lety na lince Praha–Kišíněv na zimu zruší. Proč, vždyť u nás pracuje dost Moldavců, kteří létají domů i v zimě? Je vůbec jisté, že lety budou obnoveny? Tak jsem se rozhodla, že vezmu poslední týden, co linka

z Prahy je v provozu, a poletím. Ještě na ten termín poklesla cena letenky pod 2000 Kč, tím bylo pro mě rozhodnuto, letenku jsem koupila. Poletím do Moldavska, není jisté, zda s letním letovým řádem budou lety obnoveny, tak radši hned, než pak později přemýšlet, jak se do Moldavska co nejjednodušeji dostat. Zrušení zimních přímých letů z Prahy byl poslední důvod, proč se ihned vydat do Moldavska.

Aby čtenář věděl, o čem píše a v knize psát budu, bylo by dobré, kdyby si na Wikipedii přečetl, co znamenají pojmy „Moldavsko“, „Moldávie“ a „Moldavské knížectví.“

PŘÍPRAVY NA CESTU

Nejdříve jsem si přes facebookovou skupinu „Ženy, cestující po světě samy“ pokusila najít spolucestovatelku. Několik žen z této skupiny mi napsalo, že by rády se mnou někam jely, tak ať napíšu, až někam pojedu. Ovšem několik z nich odpovědělo, že nemohou, jiné, že nemají již dovolenou, některé neodpověděly vůbec a dvě, že do Moldavska nejedou, neboť tam nic není.

Já osobně mám z postsovětských zemí zkušenost, že se jedná o velmi bezpečné země, v nichž se nemusí bát cestovat ani samotné ženy, sama jsem jich několik procestovala bez doprovodu. Navíc tyto země v posledních deseti letech udělaly velký pokrok, města i obce jsou v nich upravené a renovované. Takže, i když v “nich nic není,” je tam na co se dívat. Ve srovnání s mnoha turisticky atraktivními destinacemi, kde „toho je dost k vidění,” ale je to v takovém stavu, že to za vidění nestojí.

Žádná spolucestovatelka se nenašla, a tak jsem vyrazila sama. Přečetla si dvacet let starého velmi stručného průvodce Lonely planet, jediný, který k Moldavsku v češtině vyšel, a zbytek informací hledala na internetu. Různá cestovatelská fóra jsou nejlepším zdrojem informací k této zemi.

Jen mi bylo před cestou nejasné, jak je to se vstupem do Podněstří, které vyhlásilo samostatnost, ale oficiálně není uznáváno. Zeptala jsem se na Facebooku a dostala jsem odpověď, že ke vstupu je třeba

povolání, které se vydává na hranicích. Prý stačí říci, na jak dlouho jedu. Všichni mi na internetu napsali, že pro jistotu měli vytištěnou rezervaci ubytování. Jeden člověk mě upozornil, že je třeba mít s sebou dostatek hotovosti v jakékoliv měně, neboť platební karty se v Podněstří nedají použít.

Co se týče Moldavska, tak snad o žádné jiné zemi jsem neslyšela tak rozporuplné informace, jako o této. Mnohokrát jsem četla i slyšela, že v této zemi nic není, dvakrát jsem slyšela, že je to super země, že stojí za návštěvu, jedenkrát, že Podněstří je nejhezčí částí Moldavska. Jsem zvědavá, jaký názor si na tuhle zemi udělám já.

MOLDAVSKO V KOSTCE

Rozloha: ca. 34 000 Km²

Počet obyvatel: 3 mil. obyv.

Hlavní město je Kišiněv, který má ca. 700 tis. obyvatel

Úředním jazykem je moldavština, která je totožná s rumunštinou, dále se zde mluví i rusky, ukrajinsky a gaugazsky.

Datum vzniku nezávislého státu je 27. 8. 1991.

Národní měnou je moldavský leu, mezinárodní kód MDL. Jeho kurz byl koncem října 2021 ca. 1,3 CZK za 1 MDL.

21. 10. 2021, ODLET

Konečně den odletu. Po obědě jsem se vypravila na letiště a vál silný vítr. Pomyslela jsem si, že asi bude mít letadlo zpoždění, protože v takovémto větru letět určitě nemůže. Včas jsem dojela na letiště, ještě si v Bille na letišti koupila svačinu, neboť, pokud bude zpoždění, tak mi ta trocha jídla, co mám na cestu, nebude stačit. Najednou se na tabuli s přehledem odletů letadel objevilo, že se již nastupuje do mého letadla. Podivila jsem se, letadlo by teprve mělo přistávat na lince z Kišíněva, zde by se mělo obrátit a odlétat až za 50 minut. Taky to byla chyba, opravdu se ještě nenastupovalo, jen se procházelo rentgenem. Jen co byla odbavena polovina cestujících, tak se rozhodlo, že se bude nastupovat z jiného východu. Tam ještě byly dveře před rentgenem zavřené a cestující čekali na zaměstnance. Zde jsem byla mezi prvními. Předemnou byli tři kluci v mém věku a měli dokonce stejné batohy jako já. Dala jsem se s nimi do řeči, prý letí, že byla levná letenka, a navíc také z mnoha stran slyšeli, že v Moldavsku nic není, ale oni jsou toho názoru, že tam je toho k vidění dost. Měli v plánu navštívit českou vesnici na jihu Moldavska, prý viděli v televizi reportáž a chtějí tam taky, pak chtějí navštívit několik skalních klášterů, hlavní město cikánů Sorooca a samozřejmě Podněstří. Já jsem měla v plánu Podněstří, jeden den Kišivěv, Cricovu s největšími vinnými sklepy v Evropě a několik skalních klášterů. Zkrátka to, co je dostupné veřejnou dopravou. Když kluci zjistili, že umím rusky, tak mi nabídli, ať se k nim přidám.

Prošla jsem kontrolou a pak jsem se dala s kluky podrobněji do řeči, dost společně cestují, ale jaksi jsem nezjistila, co je zajímavá, asi jídlo a dívat se z okénka auta. Prý na přírodu moc nejsou, ale pravděpodobně, oni nejsou na nic, jen na jídlo a koukání se z okénka auta. Najednou jsem zjistila, že nemám hodinky, které jsem si u rentgenu sundala a dala do kastlíku k ruksaku, aby mohly projet rentgenem. Teď jsem nevěděla, zda jsem si je vůbec na ruku nandala, když jsem se po kontrole oblékala a brala si z kastlíků na pásu věci. Prohledala jsem kapsy, zavazadla a nic. Šla jsem se zeptat k rentgenu. Ti o žádných hodinkách nic nevěděli, ale napadlo je mi znova zrentgenovat zavazadla, aby zjistili, zda v nich hodinky náhodou nemám. Nebyly tam. Podívala jsem se všude po zemi, zeptala se u východu do letadla, zda tam někdo hodinky neodevzdal, taky ne. Když byly všichni cestující po rentgenové kontrole, tak jsem se zeptala ještě jednou. Opět mi zrentgenovali zavazadla, dokonce zrentgenovali i všechny na sebe naskládané kastlíky, ale hodinky nebyly k nalezení. Jedinou radu, co mi dali, byla, že až se vrátím, ať se pozeptám na letištních ztrátách a nálezech, třeba se mezitím najdou. Podívala jsem se ještě po zemi a nic. Vzdala jsem to. Sice jsem na hodinky zvyklá, ale dovolenou budu muset vydržet jen s mobilem.

Let byl nakonec kvůli větru o dvě hodiny opožděn. Co se týče ubytování, tak na první noc bylo veškeré levné ubytování už obsazené, napsala jsem do obou hostelů v centru města, kteří se propagovali na booking.com. Z jednoho mi napsali, že jsou obsazení, z druhého neodpověděli. Nejlevnější volné ubytování přes booking.com bylo za

ca. 600 Kč v nějakém motorestu u kišiněvského autobusového nádraží téměř v centru města.

Let proběhl bez problémů a přistáli jsme již za tmy. Letadlo bylo téměř obsazené, do této destinace jsem takovýto nával nečekala. Na letišti vítala rodiny s dětmi slavobrána z plyšových medvídků. Stoupla jsem si do fronty k pasové kontrole. Takovéto vyptávání jsem již dlouho na hranicích nezažila. Pasovák byl mladý muž, asi o 20 let mladší než já. A prý, za jakým účelem do Moldavska jedu, zda mám rezervovaný hotel, kdy letím zpět a zda mám letenku. Na vše jsem mu musela odpovědět dvakrát, jednou mu to nestačilo. Pořád mi nechtěl věřit, nějak divně se díval na můj pas. Nevím, co se mu nezdálo. Je pravda, že jsem měla nový pas, který jsem si nechala udělat v lednu a nyní ho měla na cestách poprvé. Měla jsem již nové brýle než ty, co mám na fotce v pasu. Ty staré jsem měla s sebou jako náhradní, kdyby si úředník řekl, klidně bych si je nasadila. Ovšem změna vlasů a brýlí by neměla být problém, pasováci by se měli hlavně zaměřit na postavení očí, nosu, lícních kostí, podle toho se pozná daná osoba, nikoliv podle brýlí, vlasů a fousů. Měla jsem pro jistotu letenku vytištěnou a vytištěnou i rezervaci ubytování. Ale nakonec to vidět nechtěl. Zeptal se mě, co chci v Moldavsku vidět. Řekla jsem, že Kišiněv, vyjmenovala jsem skalní kláštery a řekla, že také českou vesnici na jihu Moldavska. O Podněstří jsem se radši nezmínila, neboť jsem nevěděla, jak se k tomuto regionu zde staví. Nakonec jsem řekla, že jsem v září navštívila rumunskou část historické Moldávie a ta se mi líbila tak, že chci vidět i tu moldavskou část Moldávie. To ho asi

přesvědčilo, orazítkoval mi pas a mohla jsem vstoupit na moldavské území. Kluky z letadla jsem nikde u pasové kontroly neviděla. Neviděla jsem je ani v příletové hale letiště. Letiště bylo malé, ale čisté, nové, přehledné a měli tu všechny potřebné služby. Vyměnila jsem si peníze, došla na záchod, ale kluci z letadla nikde. Ještě jsem na ně chvíli čekala, začali vycházet i další cestující, co čekali na odbavená zavazadla, a dokonce i cestující z letadla z Moskvy, které přistálo asi o dvacet minut později než my, ale kluci nikde. Vydala jsem se před budovu letiště hledat zastávku trolejbusu. Za východem stálo mnoho lidí, čekajících na lidi z letadel. Z důvodu pandemie koronaviru do letištní haly pouštějí jen cestující, čekající musejí čekat před letištěm. Zastávku jsem našla, byla nedaleko východu schovaná v davu lidí. Měla jsem ještě dvacet minut čas, tak jsem čekala na kluky, ale oni se do příjezdu trolejbusu neobjevili. Nasedla jsem do trolejbusu a jela do centra Kišiněva. Trolejbus byl plný Čechů. Jízdenky zde prodává průvodčí a jedna jízda MHD stojí 2 MDL, což je ca. 2,5 Kč.

Na první noc jsem neměla rezervované ubytování, neboť vše levnější kategorie již bylo již zarezervováno. Těsně před nástupem do letadla se mi podařilo přes službu AirBnb zarezervovat ubytování v jakémsi hostelu v samém centru města, hned naproti soše Štěpána Velikého, což byl nejslavnější Moldavan, to znamená, že jeho socha je v samém srdci města. Zatím jsem s touto agenturou měla tu čest jednou a byl to problém. Navíc tato agentura zveřejňuje adresu ubytování až poté, co ubytování potvrdí hostitel, a mně se neozval. Už jsem mu psala, že jedu z letiště a jsem za 40 minut u něj a on nic. Nějak se mi podařilo zjistit adresu a měla jsem mapu, na níž ho

AirBnb zakreslil, ale nevím, zda je zakreslení do mapy přesné, pokud ubytování není potvrzené. Došla jsem do místa, kde by ubytování mělo být, ale bylo tam staveniště, obešla jsem celý blok domů a nikde nic, ani žádné jiné ubytování. Procházela jsem se parkem s katedrálou v samém centru města, dokonce tu zpíval pěvecký sbor, asi za tmy trénoval.

Obrázek 1: Metropolitní katedrála narození Páně v centru Kišineva